

DEN MILJÖVÄNLIGE TRAFIKPLANERAREN

Att det är vägen som är mödan värd stämmer extra bra på Ian Fiddies. Han gick från gatumusikant till miljöaktivist via hundratals städer, Chalmers och Handelshögskolan. Och han tar sig fortfarande tid på resan.

– Jag är två meter lång, smal och skäggig, säger han inför intervjun.

I ett filmklipp på internetsajten Youtube är Ian däremot isbjörn. Tillsammans med andra aktivister från nätverket Klimax demonstrerar han mot det eventuella byggandet av Marieholmstunneln – tre nya körfält i vardera riktningen under Göta Älv alltså.

– Vi gjorde det för att försöka få folk att reagera, och inse att om man satsar mer än 3,5 miljarder på vägar leder det till fler bilar, inte färre. Man kan inte bygga bort trafikproblem med nya vägar, nya vägar skapar bara mer trafik och mer trängsel, säger Ian, och tror på förslaget med två bussfiler i Tingstadstunneln i stället.

Ian är med i den bredare organisationen Miljöförbundet Jordens Vänner också. Trafikfrågor är viktiga här, och Ian gick med när han läste Väg och Vatten på Chalmers. Då höll Götatunneln på att byggas och Ian tyckte det var vansinnigt att bilarna skulle fortsätta rulla ovan jord, också.

I dag jobbar Ian som informatör på Miljöförbundet, för ingenjörsintresset svalnade.

– Någon måste räkna på hållbarheten i ett betongblock, men jag insåg att det inte är det jag är intresserad av. Så jag började läsa kulturgeografi. Det behövs folk med samhällskompetens i trafikplaneringen också, den gäller inte bara teknik, man måste förstå hur en stad fungerar.

Men för att ta det från början: Ian, från York, kom till Sverige som gatumusikant. Han hade tre kronor på fickan och femhundra städer på meritlistan. Fortfarande när Ian kommer till en ny stad tar han sig till en central plats för att känna in stämningen.

– Sedan brukar jag ta ut en riktning på måfå, och gå mot ytterkanten. Då får man en bra bild av vad som händer i staden. På det här viset har jag sett många olika lösningar på samma sorts problem, blivit kunnig på stadsplanering.

I Sverige började Ian städa på Ekocentrum. Personalen insåg att han var teknisk – han blev utställningstekniker. En dag gick han på Öppet hus på Chalmers, och på den vägen blev det Väg och Vatten. Sedan blev det då kulturgeografi.

Där på Handelshögskolan gjorde Ian och en klasskompis en uppmärksam studie på cykelfrämjande åtgärder i Göteborg, Malmö och nederländska Gröningen, städer där andel resor med cykel är 9, 30 respektive 60 procent.

Göteborgs låga siffra kan delvis förklaras med att staden är stor till ytan. Men Ian skulle till exempel vilja sänka hastigheten på Linnégatan, och ta bort cykelbanorna och de parkerade bilarna. Att Holland har många cyklister beror nämligen på stadsplanering som gör att cykeln är det snabbaste och smidigaste sättet att ta sig fram på.

– Det ska gå att åka bil till alla platser i staden. Men det måste inte jämt vara det snabbaste sättet, och det som alltid har företräde, säger Ian.

Apropå stadsfordon - minns ni Asfaltsindianerna? De som pyste luft ur stadsjeepar för ett par år sedan. Även om Ian anser att stadsjeepar bör förbjudas i städer, eller beskattas skyhögt, tycker han att indianernas metod var respektlös. I värsta fall köptes än större bilar, i ren irritation.

– Man kan aldrig övertyga med våld. Humor är bättre, det får folk att tänka till. Det gäller att ha ett mål också, och vara öppna. Vad vill vi uppnå, vem vill vi påverka? Det ligger alltid mycket arbete bakom en aktion, i form av debattartiklar och liknande.

Jag undrar om Ian varit rädd under någon aktion, och om han suttit i fängelse.

– Man är inte rädd när man gör något som verkligen måste göras. Frustration kan jag däremot känna, och viss rädsla också ibland, för att andra ska råka illa ut, säger han.

Och jo, Ian har suttit inspärrad. I 72 timmar. I invandrarfängelse i Barcelona. Inte i egenskap av miljöaktivist dock, utan för att han hade för lite pengar när han kom från London, på väg till Sverige.

– Har man mött blickarna från människorna där under jorden, rädda för att skickas tillbaka, går det inte att vara rasist. Inte för att jag var rasist innan, men du förstår.

Ja. Det handlar om solidaritet – ledord för både Klimax och Miljöförbundet Jordens Vänner.

– Jag har alltid haft en stark känsla för rättvisa, och jag har rest mycket – upplevt fattigdom och stor gästfrihet. Och nu har jag det roligaste jobbet jag någonsin haft. Jag träffar många fina människor, och lär mig mer och mer. Tidigare i livet har jag varit uttråkad ibland, men aldrig nu. Det finns alltid något att göra.

Som att ordna föreläsningsserie. Själv föreläsa. Peppa folk att vara vakna den femte december, innan FN ska prata utsläpps begränsningar i Köpenhamn. Och åka till London på Climate Camp i höst, för att inspireras, inspirera och synas i finanskvartären.

– Om vi ska undvika mer än två graders uppvärmning får vi inte använda mer än 61 procent av all fossilbränsle som vi känner till i dag. Ändå letar oljeföretagen, med lånade pengar, efter ännu mer, säger Ian, och tillägger att siffran kommer från den brittiske journalisten George Monbiot, för övrigt en förebild.

Inte helt oväntat åker Ian tåg och buss till England. På vägen pausar han i Köpenhamn, tar en fika på Nørrebro. På hemvägen stannar han till i Amsterdam.

– Resan kan vara en del av resan, säger han.

Aktuell: Föreläser på Växande Bandet, ekofestivalen på Hisingen 22-23/8

Ålder: 42

Bor: Hjällbo

Familj: Hela världsbefolkningen

Bästa miljötips: Konsumera mindre

